

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Cap als museus! | A Figueres hi ha cinc museus: el Dalí, el de l'Electricitat, el de l'Empordà, el del Joguet i el de la Tècnica (per ordre alfabètic). Ara que hem de sortir poc de casa, m'he imaginat d'enquestador i, plantat a la porta d'aquests interessants establiments, he parat l'orella a les opinions dels pocs visitants que en sortien: amb cara de satisfacció, repicaven que la visita, una meravella. Els que havia trobat a dins resultaven visiblement interessats en les exposicions, parlaven en veu baixa i no entrebancaven l'admiració de les peces penjades a les parets o exhibides en vitrines. Talment als tres museus públics de l'Escala: el de l'Anxova i de la Sal, el d'Empúries i el de l'Escala, que estrenaven un carnet gratuït per incentivar-hi les visites entre els veïns del municipi. I també a les exposicions dedicades a Monturiol (a l'Escorxador figuerenc) i a la de les «Dones artistes a l'Alt Empordà (1830-1939)», a l'esmentat Museu de l'Empordà. És un bon moment per entrar-hi o per tornar-hi. La cosa m'ha recordat que, després d'un atemptat a Egipte, fa una vintena d'anys, als pocs visitants que hi anaven els permetien accedir als espais que, des d'Agatha Christie, estaven vedats a les multituds.

>> Màquines de cosir al Museu de la Tècnica. (Foto: MUSEU DE LA TÈCNICA DE L'EMPORDÀ)

Una llamborda de memòria a Figueres | Per homenatjar i recordar les víctimes de la persecució nazi, l'any 1996 l'artista alemany Gunter Demnig

va crear les *Stolpersteine*, les 'pedres que fan ensopegar' —una mena de llambordes en forma de cub que presenten un breu text en una cara, visible quan s'encasten al sòl. Onze llambordes de memòria recordaran, a peu d'asfalt i davant de cada una de les cases on van viure, les víctimes del Tercer Reich de la capital empordanesa. El Memorial Democràtic va instal·lar la primera llamborda a la plaça de l'Ajuntament i en va exposar la resta en un acte que va concloure amb la interpretació de «La cançó d'un deportat», a càrrec de l'escalenc Josep Tero.

Alt Empordà Sea Walking | La pandèmia i la consegüent crisi turística fan esmolrar les eines. És així com el senderisme organitzat —les persones que en saben i se n'ocupen— ha ofert durant els mesos de setembre i octubre els Festivals de Senderisme dels Pirineus. Amb aquests actes a l'Alt Empordà, i també al Ripollès i a la Garrotxa, han intentat donar a conèixer aquest esport, promocionar-lo i animar la concurrència a practicar-lo, ja que també facilita coneixements i permet contemplar paisatges plaents i assossegadors. L'Alt Empordà Sea Walking, la principal organització de les que fan funcionar la xarxa de senders Itinerànnia, ofereix, per exemple, una excursió per la serra de les Salines (a sobre de Maçanet de Cabrenys) o una sortida per conèixer en detall cap Ras (al nord de Llançà).

EL BAIX EMPORDÀ

Text i foto > PURI ABARCA

La nova imatge de la gola del Ter | La força de la naturalesa ens va deixar, el 2020, una imatge prou interessant a la zona de la gola del Ter. Els diferents temporals que va suportar aquest extens espai durant l'hivern (deu en total, des del Gloria del gener fins a la llevantada de l'abril) van provocar l'arribada a la platja, entre l'Estartit i Pals, de tota mena de material, orgànic i artificial (els plàstics i altres elements no biodegradables van ser recollits gràcies a diferents accions populars i municipals). Allà es van «instal·lar»

un munt de troncs vinguts tant del riu Ter com del mar. Lluny de suposar un problema, el panorama es va convertir en una diversió per als visitants i els banyistes d'aquest espai natural, que es van dedicar a recollir troncs i a construir petites cabanes, les quals, a l'estiu, van servir de «pèrgoles» per resguardar-se del potent sol. Després dels mesos de calor, s'hi van veure desfilant curiosos, molts dels quals aprofitaven per recollir material (troncs petits o branques) per a diferents usos, com ara treballs manuals. La veritat és que no molesta gens, el nou escenari. I tenint en compte que es tracta d'un espai natural inclòs al Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, amb un cicle propi de renovació, potser no caldria fer-hi res més —com em consta que planegen les autoritats competents— que retirar els troncs que envaeixen el front de mar o els que suposen un perill per a les persones (el «sistema de construcció» de la majoria d'estructures és precari, és clar) i deixar la resta com a elements propis de la zona, uns elements que, a més a més, servirien per reforçar el sistema dunar i litoral. Si la natura ho vol així, en aquest cas, millor deixar-la fer.

>> Els troncs i les cabanes de la zona de la gola del Ter, amb les illes Medes al fons.

Deixalles i inconsciència | No és estrany passejar per camins i corriols de la comarca i veure sovint punts on algú ha llençat andròmines que haurien d'haver anat a la deixalleria, com ara rentadores o rentaplats, neveres o matalassos. Mesos enrere, per exemple, algú va buidar literalment les golfes d'una casa, pel que semblava, i va deixar tot el que hi havia en un racó de bosc situat als voltants d'Ullastret: mobles, estris de cuina, matalassos i, fins i tot, material tecnològic. No gaire més lluny d'allà, a l'antiga llera del Daró (el riu va ser canalitzat cap al Ter als anys seixanta del segle xx),

és habitual trobar gènere per a la deixalleria, unes vegades amagat entre arbustos i d'altres, a plena vista. A veure, els transgressors no veuen que, un cop carregat el material que volen llençar, els seria igual de fàcil portar-lo a la deixalleria que arribar fins al punt amagat per abocar-lo? És clar que és impossible enxampar totes les persones que fan abocaments incontrolats en espais naturals en el moment que ho fan, i potser les campanyes de sensibilització no són enteses per alguns. O simplement, hi ha més inconscients dels que ens pensem. Ves a saber. No quedarà més remei que augmentar la vigilància dels possibles punts d'abocament, amb l'esperança d'enxampar els inconscients «mandrosos».

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Anquilosament administratiu | Trigar anys per comprovar si el solar del costat de l'Auditori de Girona és o no és de propietat municipal ja ho diu tot. S'inclou en altres mostres de despreocupació legislativa en drets tan elementals com el de la propietat. Si fotre fora uns ocupes d'un immoble, per més papers que esgrimeixi el propietari, ja és un treball hercúli, imagineu-vos arribar a esbrinar de qui és tot un solar. Què hi farem. Bé, de coses se'n fan, cal reconèixer-ho. Esperem que el sistema d'enviament i lliurament de paquets denominat Smart Point, recentment estrenat, posi fi als embussos provocats pels vehicles de transport, sobretot al Barri Vell, que fins ara no tenien altra opció que disputar-se un racó per descarregar mercaderies.

Més complicat de solucionar és arribar a un acord a tres bandes per posar d'una vegada fil a l'agulla a la remodelació de la Casa de Cultura. No és senyal de bona salut administrativa que un equipament que havia funcionat a tot drap durant dècades ja faci set anys que està en una inòpia inexplicable, almenys per als ciutadans. També està tancat l'aparcament del Pallol, des que el temporal Gloria va demostrar, una vegada més, que a Girona no es poden parar els peus a l'aigua sense pagar-ne les conseqüències.

Guspires culturals | Mentrestant, la cultura fa un encomiable esforç per mantenir-se entre tanta grisor pandèmica. Actes com el del centenari de la Casa Masó o els murals pintats en façanes de Santa Eugènia i Can Gibert del Pla, en la segona edició del Monar't, han estat algunes d'aquestes heroïcitats. Per cert, la manca de subvenció municipal al Milestone Project d'enguany per por de la COVID-19 sembla que n'ha provocat la cancel·lació. No entenem gaire que una activitat al carrer que, a més, comptava amb altres fonts de finançament ja en ferm, com ara la Diputació, hagi hagut d'esperar temps millors, vist que, d'activitats, n'hi ha de força més risc. Pocs dies abans de Fires, encara no era clar si ja ho podíem donar tot per cancel·lat. La gent es preguntava si hi hauria castell de focs... o si n'hi hauria per tirar el barret al foc. Perquè la cosa no està per brocs, i els professionals de l'hostaleria, dels bars, del lleure i de l'espectacle, entre molts altres sectors, no necessiten cap lliçó d'economia per constatar el desastre. De fet, no s'entén gaire per què els diners del FEDER, d'ajuda europea, han d'anar a parar a temes de cultura (ara mateix, no era urgent remodelar l'espai on s'exhibeix el tapís de la Creació) mentre s'ensorra la sanitat.

>> Una de les pintures murals fetes a l'octubre al barri de Santa Eugènia.

Retorn al camp? | Sembla clar, a hores d'ara, que els anys de vi, flors i turistes trigaran a tornar, i que l'economia de la conurbació gironina s'haurà de reconvertir cap a un model molt més auster, pragmàtic i de projecció local. Potser ha arribat el moment de recuperar les sortides dominicals cap a la ruralia més propera, i aprendre'n unes quantes veritats. Estem veient que una part gens menyspreable de joves planteja anar a viure al camp i redreçar el seu futur professional des del retorn a la terra. I no és estranya la

seva fugida endavant, en veient el ball de xifres, de vaticinis destarotats, de mesures i contramesures, de manca de rigor informatiu... i d'una política que ho impregna tot.

Això sí: entre tant de desengany i crispació, es nota un ressorgiment de la solidaritat entre la gent del carrer, i de la proliferació de voluntariat a les entitats d'ajuda als més desvalguts. Caldrà veure, però, que aquestes accions estiguin ben dirigides, i que no se n'aprofitin uns quants —bastants— vividors professionals de la caritat aliena. Que n'hi ha.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > **XAVI XARGAY**

Un lema d'allò més... | Durant el primer confinament, Banyoles va endegar una campanya de publicitat amb el lema «De Banyoles» sobre un fons blau. Aquest «De Banyoles» podia tenir un aire d'orgull o de prepotència, de sòlid sentiment de pertinença o de repel·lent menyspreu cap al foraster. Malgrat l'opinió del meu nebot, jo prefereixo quedar-me amb les primeres opcions. Que són, crec, les que han motivat l'exposició al Museu Arqueològic amb el títol «Denominació d'Origen: Banyoles», organitzada per l'Associació Banyoles de Comerç i Turisme i pels museus del poble. La mostra du com a subtítol «Passat, present i futur del comerç de proximitat» i pretén, com diuen els prospectes, «fer un viatge per l'origen i la construcció d'una identitat pròpia a través del comerç de proximitat».

De Banyoles és, també, una de les grans triomfadores de l'atletisme estatal: Esther Guerrero, que va guanyar, el mateix dia i amb minuts de diferència, el Campionat d'Espanya de 800 i 1.500 metres, una proesa que només havien aconseguit en tota la història dues atletes més. L'any passat, l'Esther va batre el rècord d'Espanya dels 2.000 metres.

No és de Banyoles, però com si ho fos: Tino Soriano, un dels fotògrafs que millor ha retratat l'estany, ha publicat *BanyoleSpeculum*, un llibre preciós amb haikus de J. N. Santaaulàlia. I és que Banyoles, que ja ha arribat als vint

cròniques

mil habitants (uf!, passarem dels disset als vint-i-un regidors, que bé!), és tan... «De Banyoles!»

Can Tista i Fontserè | En canvi, no n'era el gran Carles Fontserè, que, amb la seva dona, Terry, es va instal·lar fa anys i panys a Can Tista, a Porqueres. L'Ajuntament porquerenc li va dedicar un cap de setmana amb visites guiades a l'estudi taller de l'artista, un concert de Mireia Vilalta i una hora del conte amb Sessi Sitjà, autora de *Carles Fontserè, en clau de conte*.

>> Un moment d'un dels actes dedicats a Carles Fontserè a Can Tista.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

**Creu de Sant Jordi a Campdevà-
nol** | La COVID-19 no marca l'inici d'aquesta crònica ripollesa, sinó una altra notícia d'àmbit sanitari però de caràcter molt més positiu, i és que el 21 de setembre la Fundació Hospital de Campdevàdol (l'Hospital Comarcal del Ripollès) va rebre la Creu de Sant Jordi del president de la Generalitat de Catalunya d'aleshores, Quim Torra, en reconeixement de la seva trajectòria professional al llarg de cent anys. Recolliren el guardó la presidenta de la Fundació, Dolors Costa, i el gerent de l'hospital, Joan Grané. En el seu discurs d'agraïment, en feren partícips tots els treballadors i les treballadores que han passat pel centre en un moment o altre del seu periple professional, i que han contribuït que hagi pogut arribar al segle de vida en plena forma.

I pel que fa a la presència de la COVID-19 al Ripollès, hem de dir que, en el moment de redactar aquesta crònica, el Ripollès era l'única comarca

gironina amb un risc moderat de rebrot, però també volem assenyalar que hi havia prop de tres-cents alumnes confinats a causa de la detecció de diversos positius entre alumnes i professors. En concret, a Ripoll, l'Escola Vedruna tenia confinats tots els cursos d'ESO més un de P5, i l'Institut Abat Oliba n'hi tenia dos; i a Ribes de Freser, n'hi tenien un.

Consulta popular a Gombrèn | A la petita vila de Gombrèn es va dur a terme una assemblea entre els veïns per decidir si es reobre l'Escola Hug de Mataplana, tancada per manca d'alumnat ja fa una vintena llarga d'anys. Tothom, per raons diverses, s'hi mostrà favorable i s'arribà a l'acord de fer una consulta popular per demanar-ne la reobertura al Departament d'Educació. Sense moure'ns gaire de la geografia més muntanyenca del Ripollès, a Planoles es va celebrar, el cap de setmana del Pilar, la setena edició de la Diada del Bolet, amb tot un seguit d'activitats al voltant d'aquest producte boscà. També cal dir, en aquest sentit, que des de diversos ajuntaments de la comarca hi ha hagut queixes no tant per l'afluència massiva de boletaires, sinó pel comportament incívic d'alguns d'ells. Ja hi ha veus que demanen, per tal de poder frenar aquestes actituds incíviques, d'habilitar vigilants de temporada que tinguin cura del bosc i que puguin imposar sancions.

Destaquem que les estacions d'alta muntanya Vallter 2000 i Vall de Núria han rebut més de cent quaranta mil visitants, fet que les situa com a opcions de referència per al turisme de proximitat. Així mateix, volem incloure en aquest paràgraf que les obres de la via verda entre Sant Joan de les Abadesses i la Vall de Bianya segueixen el seu curs, així com les de l'altra via verda comarcal, la que s'endinsa cap a la vall de Camprodon.

>> Un tram de la via verda entre Sant Joan de les Abadesses i la Vall de Bianya.

Embotit cruixent | En un altre ordre de coses, la factoria que l'empresa alimentària Noel té a Sant Joan de les Abadesses ha llançat una nova línia de productes que hi elabora: després del llançament i la bona acollida a Dinamarca i el Regne Unit, el primer *snack* embotitcruixent elaborat al forn s'ha començat a comercialitzar a casa nostra.

I sense moure'ns de la vila de les abadesses, l'Ajuntament va acordar en el darrer ple la congelació de taxes i impostos per al 2021. Aquesta mesura també l'han adoptada altres ajuntaments comarcals, com ara el de Ribes de Freser. I encara des de Ribes, aprofitant l'avinentsa de la inauguració de l'exposició dedicada als quaranta anys dels Ferrocarrils de la Generalitat (FGC) a la vall ribetana, l'Ajuntament va demanar formalment el traspàs de la línia R3, avui en dia sota la titularitat d'Adif/Renfe, als FGC, amb l'objectiu de poder-ne millorar el servei.

I per anar posant el punt final a la crònica ripollesa, dues notícies d'àmbit cultural: la primera, que l'alcalde de Molló, Josep Coma, ha estat nomenat nou president del País d'Art i d'Història Transfronterer de les Valls Catalanes del Tec i del Ter. Coma ha agafat el relleu de l'exalcalde de Morellàs (Alt Vallespir), André Bordanell. La segona és de caràcter més transversal, ja que abraça una bona part dels pobles de la comarca amb activitats diverses: es tracta que el Ripollès torna a acollir les Jornades Europees de Patrimoni, una iniciativa de la Unió Europea que és considerada com la festa major del patrimoni cultural.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM

Recuperar els camins, descobrir el territori | Conèixer el municipi de Fontanals de Cerdanya avui és més fàcil. Gràcies al Fons Europeu de Desenvolupament Regional, la Generalitat de Catalunya, el Consell Comarcal de la Cerdanya i l'Ajuntament de Fontanals de Cerdanya, s'han recuperat antics camins convertits ara en senders senyalitzats que permeten descobrir les particularitats d'aquest municipi, que integra set pobles.

La iniciativa forma part de la Xarxa de Senders de la Cerdanya. Gràcies a un plafó informatiu, podem visualitzar un mapa de la zona on som i informar-nos de les diferents rutes. En el cas d'Urtx, per exemple, s'han habilitat quatre rutes: la ruta del Segre, la ruta del romànic, la ruta per les muntanyes d'Urtx i Queixans i la ruta familiar per la muntanya.

Totes les opcions inclouen desnivells de més o menys dificultat, però sobretot uneixen cultura i natura. El romànic de les cinc esglésies del municipi i els carrers dels pobles uneixen els boscos humits de la baga amb el Segre. No us podeu perdre aquesta varietat de paisatges.

Conservar la memòria de les dones cerdanes | Per commemorar el Dia de la Dona del Món Rural, que es va celebrar el 15 d'octubre, Roser Bombardó, presidenta del Consell Comarcal de la Cerdanya, va anunciar la creació d'un banc de memòria que recuperarà la història de dones pageses i ramaderes de la comarca. Amb aquesta iniciativa es busca reivindicar el paper que ha tingut la dona en l'economia i la societat cerdana. El projecte adapta la iniciativa duta a terme al municipi d'Es Bòrdes, a la Vall d'Aran. En el cas de la Cerdanya, s'entrevistaran disset dones, una per cada municipi. L'entrevista es podrà consultar a través d'un codi QR situat en una silueta a peu de carrer.

Escollir els testimonis serà una tasca ben difícil. Els ajuntaments hi tindran un paper rellevant, però cal que l'acció es coordini per donar veu a un ampli ventall de dones rurals, ja que més enllà de pageses i ramaderes, a la Cerdanya també hi ha hagut treballadores d'altres àmbits, com el turisme, els serveis, la salut o l'educació, que, malgrat que no han treballat la terra ni s'han dedicat al bestiar, també són dones rurals.

Una iniciativa excel·lent per conservar el patrimoni immaterial, però també per alimentar la identitat cerdana i els referents femenins de les generacions futures.

LA SELVA

Text i foto > JOAN DOMÈNECH

Hostalric: una sitja ibèrica | La configuració geogràfica de la població convida a pensar que el turó del castell devia ser una excel·lent talaia en temps de la civilització ibèrica, i que possiblement sota la fortalesa s'amaguen les restes d'un poblat. L'any 1984, un esclavissament d'un dels vessants del turó hi va fer aflorar ceràmica clarament ibèrica, del segle II aC. El 2019 es van fer ja unes prospeccions intencionades al voltant del Mas Bossom i, a partir del que es va detectar, es va programar una excavació arqueològica que es va portar a terme l'estiu passat. Es van fer tres sondejos, un dels quals va posar al descobert una sitja d'emmagatzematge de gra d'època ibèrica, retallada a la roca natural, de prop de dos metres d'alçària i 1,80 metres d'amplada. S'hi va localitzar abundant material, que permet, aquesta vegada, una datació de mitjan segle I aC, i incentiva nous treballs en campanyes futures.

Arbúcies: el castell de Montsoriu | També l'estiu passat van prosseguir les excavacions al castell de Montsoriu, sota la direcció de Jordi Tura, del Museu Etnològic del Montseny. El director de la campanya remarca l'interès dels materials trobats, del segle XIV, entre els quals destaquen elements de ballesta, projectils, empanyadures de dagues, puntes de llança, didals, llums d'oli, sivelles, daus, fitxes de joc, recipients de ceràmica i peces d'una arqueta. A l'interior de la torre principal es van recollir trenta-tres monedes (diners i òbols) catalanes, valencianes i aragoneses, del temps de Jaume II, Alfons III i Pere III. Juntament amb la torre, es va documentar bé un tram de muralla exterior i un fossat perimetral (de tres metres de fondària i quatre d'amplada) que protegia l'accés a la torre.

>> Senyalització d'algunes de les rutes de la Xarxa de Senders de la Cerdanya a Urtx, que forma part del municipi de Fontanals de Cerdanya.

Lloret de Mar: un llibre sobre el bàsquet | La celebració de les noces d'or del Club Bàsquet Lloret ha motivat un dels seus antics jugadors i dirigents, José Carlos Ramos Catà, a escriure el llibre que reflecteix aquests anys d'existència amb tots els detalls i un gran pòsit sentimental. Es titula *1970: I han passat 50 anys. Els inicis del Bàsquet Lloret*. El volum té 225 pàgines, està enriquit amb cent onze il·lustracions i s'ha imprès a Arts Gràfiques Cantalozella, de Santa Coloma de Farners. L'autor hi intercala vivències, anècdotes i pinzellades biogràfiques sobre jugadors, dirigents i col·laboradors i cròniques d'alguns partits. Hi recull també fets puntuals que posen de manifest alguns intents pretèrits de practicar el bàsquet a Lloret: uns testimonis del 1934 trets del quinquinari *Aires Lloretencs*, un assaig del 1947 al col·legi del Cor de Maria, algunes iniciatives de 1954 a l'actual plaça de Pere Torrent, records entranyables dels inicis del club actual a les pistes dels col·legis Esteve Carles i Immaculada Concepció, el bàsquet femení iniciat el curs 1968-1969 a la Immaculada —posteriorment amb el suport de la Penya Barcelonista—, les grans actuacions als pavellons municipals, les festes i celebracions, la participació en la tradicional Nit de l'Esport i un llarg etcètera que, indubtablement, configura la història del club i porta a l'actualitat la imatge de jugadors i dirigents que van desaparèixer abans d'hora, per als quals el llibre és també un sentit homenatge.

>> Portada del llibre de José Carlos Ramos Catà sobre el bàsquet a Lloret.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Ens ha tocat viure un temps incert

Si hem de fer una crònica de la vida a la comarca durant molts mesos de l'any 2020 que ens ha deixat, aquesta ha consistit en una preocupació molt generalitzada per la pandèmia de la COVID-19. Hem hagut d'aprendre i seguir tot un reguitzell de recomanacions i adoptar unes maneres de fer que no teníem, i malgrat tot ens assabentem de casos de gent que emmalalteix per aquesta pandèmia. Parlant amb persones de diferents pobles garrotxins, lamentem que no van poder fer les festes majors ni les fires, com s'havien fet sempre, i en molts casos no es va fer cap classe d'acte lúdic durant tot l'any. Tampoc no hi ha hagut activitat cultural, ni conferències, ni representacions teatrals, en alguns casos programades des de feia temps. Continuen parlant del curs escolar, que ha estat diferent i atípic, i que s'han hagut de fer confinaments de grups d'alumnes i professors, amb tots els maldecaps que això comporta per a les famílies. Per les festes nadalenques tampoc no hem pogut gaudir dels actes programats en anys anteriors, que ja eren tradicionals i que tothom esperava, sobretot els més petits. Una certa melangia presideix les con-

verses quan s'enceten aquests temes, i s'accentua encara més quan hi ha hagut alguna defunció de gent propera. El desànim creix sobretot per la incertesa de no veure la fi de tot plegat, i comprovar que ja en aquests moments es van suspentent actes de tota mena programats per als mesos vinents. Sort que algun grup més creatiu troba solucions imaginatives per treure'ns de l'ensopiment generalitzat. La conversa s'acaba, tot sovint, dient que ens hi haurem d'acostumar, i ens n'anem tots moixos cap a casa.

On són les entitats bancàries?

Les entitats bancàries han tancat les oficines que tenien en moltes poblacions d'aquesta comarca i d'altres del país. Però darrerament no sols han deixat de tenir personal per atendre les consultes de la gent dels pobles, sinó que a més han tret tots els caixers automàtics, cosa que significa haver-se de desplaçar a una població gran per treure diners. No han preocupat als responsables de la supressió les conseqüències que aquesta decisió suposava per a un munt de pobles on abunden les persones d'edat avançada per a qui desplaçar-se és un problema, ja que en molts casos no condueixen i han d'agafar algun tipus de transport públic, no sempre pensat perquè hi pugui gent amb mobilitat reduïda. Ha sortit la notícia a la premsa que l'Ajuntament de

Sant Jaume de Llierca llogarà un caixer automàtic i haurà de pagar cada mes mil euros pel servei. Vergonyós. La contundència dels comentaris de la gent parlant dels bancs no és reproduïble.

Va arribant, de mica en mica, la fibra òptica

El Govern de la Generalitat va aprovar fer arribar durant aquest 2021 la fibra òptica a dos trams de les comarques de la Selva i la Garrotxa, concretament de Vidreres a Santa Coloma de Farners, i d'allà a la Vall d'en Bas. El tram que va de la capital de la Selva a la Vall d'en Bas sembla que beneficia 16.352 habitants nous de les dues comarques, i es desplegarà en un total de 38,6 quilòmetres nous de fibra. Un pas més per garantir l'equilibri territorial.

>> Oficina del BBVA tancada a Tortellà.
(Foto: QUIM ROCA)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > EUGENI ROURA, resident a Austràlia

Vaig néixer i moriré cassanenc. Soc del carrer Ample, vaig créixer al de Bonavista i em vaig quedar al de la Pau, on ens va deixar el pare, en Quim, l'impressor i el futbolista que per ben poc no va poder celebrar el dia que el seu club va pujar a primera. Soc el fill petit de la Lola, la sastressa, la que ballava sardanes com els àngels, a qui la memòria ha anat buidant per dins, feixugament. També soc germà d'en Juquim, l'arquitecte. La distància engeganteix l'amor per aquells amb qui hem compartit tant durant tants anys. Encara que us escric des dels antípodes (Brisbane), sempre seré l'amic d'en Cervi (el teu record segueix eixamplant-se, ocupant espais que no existien); d'en Lluís dels Ribas, els de la botiga de la Rambla; d'en Julià, dels López d'Amer; de la química quàntica d'en Miquel (quartenc d'adopció) i dels molts que em deixo. Vaig nedar al GEiEG, vaig escriure sobre el futbol de Cassà al *Dicen*, un diari esportiu que pocs recordareu, i al *Llum i Guia*. Soc un enamorat del Call, del cap de Creus, de les Gavarres i

del Canigó, que serà sempre nostre. Els ulls se'm neguen mentre escric.

La distància i el temps fan que respirem tothora l'enyor. Sempre hi és flotant i l'inhalem, de vegades com una addicció. Enyorem les persones molt més que els llocs. Les persones venen i se'n van, i les més estimades d'ací a poc a poc es fan grans, un dia gris ens deixen, i amb elles l'arrelament a *Gerunda* s'afebleix. Fa poc em vaig despertar en un hotel a la set vegades immortal (jo en un hotel a Girona!) i un pensament silenciós però punyent em va xiuxiuejar que casa meua era allà, *Down Under*, on les noves llavors ja han florit a l'ombra pinzellada de l'eucaliptus, amb la mirada empegueïda del coala i el remuc esglaiat del cangur.

Què voleu que us digui d'Austràlia? Que m'ha deixat ser el científic que sempre havia volgut ser. Una història de triarnos mútuament, ara ja fa més de deu anys. Permeteu-me pispar la lletra d'en Serrat: «Vàrem coincidir, ens vàrem deixar convèncer, i som tal com ens havíem imaginat».